

ת"פ 29261/04/11 - מדינת ישראל נגד מוחמד עייאש,עלאא שמאסנה,נדאל טאה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 29261-04-11 מדינת ישראל נ' שמאסנה ואח'

בפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

1. מוחמד עייאש

2. עלאא שמאסנה

3. נדאל טאה

גזר דין

רקע

1. הנאשמים הודו והורשעו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן, המייחס להם שתי עבירות של התפרצות למקום מגורים לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") ועבירה של הפרעה לשוטר לפי סעיף 275 לחוק. בנוסף, הורשע נאשם 1 בעבירה של הסעה שלא כדין לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל (להלן: "**חוק הכניסה**"), והנאשמים 2-3 הורשעו בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 13.4.11 סמוך לשעה 21:00, נסעו הנאשמים ואדם נוסף שזהותו אינה ידועה (להלן: "**האדם הנוסף**"), ברכב (להלן: "**הרכב**") בישוב עשרת (להלן: "**הישוב**"). נאשם 1 נהג ברכב והנאשמים 2-3 והאדם הנוסף, ישבו ברכב כנוסעים. הנאשמים 2-3 הינם תושבי האזור ואין בידם אישור כניסה לישראל כדין.

בין השעות 21:00 ל 23:00, עצר הנאשם 1 את הרכב ליד בית משפחת גיל אור בישוב (להלן: "**בית גיל אור**") והנאשמים 2-3 ירדו עם האחר מהרכב, ניגשו אל בית גיל אור, טיפסו על הגג, שברו חלון בגג הרעפים, נכנסו פנימה אל תוך הבית ונטרלו את האזעקה. הנאשמים לקחו מהמקום שעונים, צמידים, עגילים, מחשב נייד, נגן mp3, איפוד, מצלמת וידאו, מצלמת סטילס, \$800, 700 יורו, בושם. בזמן שפרצו הנאשמים 2-3 והאחר לבית גיל אור, נסע נאשם 1 ברחבי הישוב וחזר לאסוף אותם לאחר שסיימו לבצע את הפריצה.

בהמשך, הוריד נאשם 1 את הנאשמים 2-3 והאחר, ליד בית משפחת שפירא בישוב (להלן: "**בית שפירא**"). הנאשמים 2-3 והאחר טיפסו על הגג, נכנסו דרכו לתוך הבית ולקחו אוסף מטבעות של החברה הממשלתית

הכולל מטבע זהב, שרשרת זהב עם יהלום, זוג עגילים, שלוש טבעות מכסף וזהב, שעון citizen, שני דיסק און קי, נעלי ספורט ומכנסי ריצה. בזמן שפרצו לבית שפירא, נסע הנאשם 1 ברחבי הישוב וחזר לאסוף את הנאשמים 2-3 והאחר לאחר שסיימו.

בהמשך, סמוך לשעה 23:00, יצא הרכב נהוג בידי נאשם 1 ובו הנאשמים האחרים, עד שנעצר בצומת כנות, כאשר לפניו עומד רכב מסוג מיצובישי (להלן: "המיצובישי"). מאחורי הרכב עמד רכב משטרה שהחל לכרוז ולהפעיל סירנה ושוטרים ירדו מהרכב המשטרה. בשלב זה החל הרכב לנסוע, תוך שהוא מנגח את המיצובישי, דוחף אותו לכיוון הצומת וגורם לו נזק. הרכב עקף את המיצובישי משמאל, תוך שהוא עולה על אי תנועה ומתנגש במעקה הבטיחות. בשלב זה ירו השוטרים לעבר גלגלי הרכב, אך הרכב המשיך בנסיעתו, חצה את הצומת באור אדום ופנה שמאלה. ניידת משטרתית נוספת שהגיעה למקום, ניסתה לחסום את נסיעת הרכב ולמנוע ממנו להימלט, תוך שהיא כורזת לנאשמים, עד שהרכב והניידת התנגשו. בשלב זה נעצר הרכב, הנאשמים ירדו ממנו ונמלטו מהמקום ברגל.

תסקירי שירות מבחן

3. בטרם נשמעו טיעונים לעונש, התקבלו תסקירי שירות המבחן.

מהתסקיר בעניינו של נאשם 1, עולה כי הוא בן 31, נשוי ואב לשתי פעוטות. הנאשם נעדר עבר פלילי, וכיום עצור בגין תיק אחר המתנהל כנגדו. עובר למעצרו, עבד הנאשם 1 כנהג משאית, לשביעות רצון מעסיקו. בגיל 10 התגרשו הוריו של הנאשם כשברקע התמכרות אביו לסמים ושימוש באלימות כלפי אמו. מאז הגירושין נותק הקשר עם האב והנאשם 1 לקח על עצמו לדאוג לפרנסת אמו ואחיו, הפסיק את לימודיו והחל לעבוד בעבודות שונות. קצינת המבחן סבורה כי הנאשם 1 ביצע את העבירות על רקע הדאגה והאחריות שחש כלפי בני משפחתו, ומתוך טשטוש גבולות ואי ראיית ההשלכות למעשיו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מקשה בוויסות דחפים ובהבנת השלכת מעשיו, אך לצד זאת קיבל אחריות, הביע חרטה, ואף הביע נכונות להתנצל ולפצות את המתלוננים. נוכח כל האמור, סברה קצינת המבחן כי יהא נכון להטיל על נאשם 1 מאסר בעבודות שירות, אולם בשל היותו עצור המליצה להטיל עליו מאסר שירוצה בחופף לתקופת מעצרו.

4. מהתסקיר בעניינו של נאשם 2, עולה כי הוא בן 26, מאורס, עומד להתחתן בחודש ספטמבר, ועובד מזה 4 שנים במאפייה ברמאללה. הנאשם נעדר עבר פלילי וזו לו הסתבכותו הראשונה עם החוק. נאשם 2 פירט בפני קצינת מבחן את קורות חייו ומסר שגדל בדוחק כלכלי גדול, ולדרישת הוריו נאלץ לעזוב את לימודיו בהיותו בכיתה ו', כדי לקחת חלק בנטל כלכלת הבית. קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם 2 לקח אחריות חלקית בלבד על מעשיו, והתקשה להכיר בנזק שנגרם כתוצאה מהם. יחד עם זאת, הביע חרטה על מעורבותו בפלילים וקצינת המבחן התרשמה כי ההליך הפלילי שימש גורם מרתיע עבורו. בשל היות נאשם 2 תושב האזור, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית בעניינו.

5. מהתסקיר בעניינו של נאשם 3, עולה כי הוא בן 38, נשוי ואב לארבעה ילדים. הנאשם 3 סיים 12 שנות לימוד והחל ללמוד לימודים גבוהים, אולם נאלץ לעזוב בהעדר יכולת לשאת בהוצאות שכר הלימוד. לאחר חתונתו והולדת ילדיו, נקלע לחובות והתקשה לממן את הוצאות משפחתו. הנאשם עמוד 2

הציג לקצינת המבחן אישורים על פציעה ממנה סובל ועל בעיות בתפקוד של אחד מילדיו. על אף הקשיים, התרשמה קצינת המבחן כי הנאשם 3 לוקח אחריות על מעשיו, מתחרט עליהם, ומאז ביצוע העבירה מתפקד באופן תקין. יחד עם זאת, לנאשם 3 קושי בוויסות דחפים, על רקע מצוקה כלכלית, וכן קושי במציאת פתרונות חוקיים למצוקה זו. נוכח כל האמור, סברה קצינת המבחן כי היה נכון להטיל על נאשם 3 עונש בדרך של עבודות שירות, אולם מאחר ואינו תושב המדינה, המליצה קצינת המבחן כי בית המשפט יסתפק בימי מעצרו, לצד הטלת קנס כספי ומאסר על תנאי.

טיעוני הצדדים לעונש

6. המאשימה ציינה את הנסיבות החמורות של המקרה, המאופיין בתכנון מוקדם של חבורה אשר פרצה יחד לבתי מגורים, תוך גרימת נזק. לאחר שהנאשמים זוהו על ידי המשטרה, הם ניסו להימלט, תוך סיכון עצמם ויתר המשתמשים בדרך. המאשימה היפנתה לפסיקה, ועתרה לקבוע מתחם ענישה אחד הנע בין 30 ל- 60 חודשי מאסר. לגבי הנאשם 1, ציינה המאשימה כי הוא זה שאפשר את כניסת הנאשמים לארץ וזה שנהג ברכב באופן מסוכן. ביחס לנאשמים 2-3, ציינה המאשימה לחומרא את היותם אלה שפרצו אל הדירות בפועל, והיותם תושבי האזור אשר נכסו לארץ על מנת לבצע עבירות. בנסיבות אלה, עתרה המאשימה למקם את הנאשמים באמצע המתחם, וכן להטיל עליהם מאסר מותנה מרתיע, קנס ופיצוי משמעותי למתלוננים.

7. ב"כ נאשמים 1 ו-3, טען לחלופי הזמן המשמעותי מעת ביצוע העבירות, כך שהנאשמים שעומדים היום לפני בית המשפט שינו את אורחות חייהם. כמו כן ציין כי הרכוש שנלקח מהבתים הושב למתלוננים. באשר לנאשם 1, הפנה הסנגור לנסיבות חייו הקשות כפי שבאו לידי ביטוי בתסקיר, וציין לזכות הנאשם כי על אף כל זאת הוא נישא ואב לשניים. נאשם 1 נעדר עבר פלילי, הביע חרטה מלאה על מעשיו ונכונות לפצות את המתלוננים. לפיכך, עתר להסתפק בשישה חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו.

באשר לנאשם 3, טען בא כוחו כי מזה חמש שנים הוא עובד באופן יציב ומפרנס את משפחתו, כך שהחשש שיעבור שוב עברות רכוש אינו קיים. הנאשם לקח אחריות מלאה למעשיו, וביצוע העבירות אינו משקף את התנהלותו כיום. עברו הפלילי הינו בגין עבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב, ולא בגין גניבת רכב, כפי שנרשם בגליון המרשם הפלילי. במסגרת הטיעונים לעונש, הציג ב"כ הנאשם 3 אישור רפואי על בעיה בקרסול ממנה סובל הנאשם (נ/1). בהתחשב באמור בתסקיר ובכך שהנאשם שיקם את חייו, ביקש הסנגור להטיל על הנאשם עונש של מאסר אשר לא יעלה על שישה חודשים, בניכוי ימי מעצרו.

ב"כ הנאשם 2, טען כי חלקו של הנאשם בעבירה של הפרעה לשוטר הוא מינורי, ומסתכם בכך שהנאשם ברח לאחר שהרכב עצר. לדבריו, הנאשם 2 היה בגיר-צעיר בעת ביצוע העבירות, וביצוע העבירה נבע מגילו הצעיר. את חלופי הזמן מאז ביצועו אין לזקוף לחובתו, כי אם להתנהלות המאשימה. ב"כ נאשם 2 עתר לקביעת מתחם ענישה הנע בין 6 ל- 18 חודשי מאסר, וביקש לסטות לקולא ממתחם זה מטעמי שיקום, ולהטיל על הנאשם

עונש מאסר על תנאי וקנס כספי.

הנאשמים נשאו דברים אחרונים.

נאשם 1 הביע צער על מעשיו, וביקש לאפשר לו לחיות עם ילדיו ולראות את בתו התינוקת.

נאשם 2 ביקש סליחה על מעשיו, מסר כי התארכה והתחיל חיים חדשים.

נאשם 3 הביע אף הוא חרטה על מעשיו, וביקש את רחמי בית המשפט. לדבריו, הוא מנסה לשקם את חייו ולגדל את ארבעת ילדיו.

מתחם העונש ההולם

8. כתב האישום מונה אישום אחד, המייחס לכל הנאשמים שתי עבירות התפרצות לדירה, עבירה של הפרעה לשוטר, ועבירות על חוק הכניסה לישראל.

יש לראות בכל העבירות בהן הורשעו הנאשמים, מסכת עבריינית אחת, זאת בשל העובדה שמדובר בתכנית עבריינית אחת, סמיכות המעשים אשר נעשו ברצף, הדמיון ביניהם, והתכלית המשותפת העומדת מאחוריהם, הכל בהתאם למבחן הקשר ההדוק (ראו לדוגמה רע"פ 4760/14 **אדוארד קיסלמן נ' מדינת ישראל** (7.5.2015)). לפיכך, יש להתייחס למקרה הנדון כאירוע עברייני אחד, בו מספר מעשי עבירה, ובהתאם לקבוע את רף הענישה המכסימלי, כמושפע מצרף עונשי המכסימום שניתן להטיל בגין כל אחד מהמעשים (ראו ע"פ 3614/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015), פסקאות 141-140).

9. הערכים המוגנים העומדים בבסיס עבירות הרכוש, הם שמירה על קניינו של אדם, ועל תחושת בטחונו האישי. בביצוע עבירת התפרצות לבית מגורים, פוגע הפורץ באופן בוטה וגס בזכות המתלונן לביטחון בביתו-מבצרו, וכן בפרטיותו, שלו ושל בני ביתו. עוד יש להדגיש, את פוטנציאל הסכנה הקיים בביצוע עבירות אלה, כאשר אין לדעת האם וכיצד יתפתח עימות בין הפורץ לבין דיירי הבית, עימות המסתיים לא פעם בתוצאות קשות (ראו התייחסות כב' השופט מלצר, להיבטים השונים הקיימים בעבירת התפרצות לדירה, במסגרת ע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה**, (21.12.2008)). לא בכדי קבע המחוקק לצד עבירות התפרצות לדירה עונש מקסימום של שבע שנות מאסר. יודגש כי המאשימה לא ייחסה לנאשמים עבירת גניבה, אולם הנסיבות של גניבת רכוש המתלוננים צריכות לשמש כנסיבות הכלולות במסגרת אופי עבירות ההתפרצות שביצעו הנאשמים.

לצד עבירות הרכוש עברו הנאשמים עבירת הכשלת שוטר ועבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

הנאשמים פגעו בסדרי השלטון, באפשרות של שוטרי משטרת ישראל לבצע תפקידם נאמנה, והעמידו בסיכון את שלומם וביטחונם שלהם, של השוטרים ושל כלל המשתמשים בדרך, בשל האופן בו ניסו להימלט מהשוטרים.

בבסיס עבירות הכניסה לישראל, עומדת זכותה של המדינה לקבוע מי יכנס בשעריה, והגנה על שלום הציבור

ובטחוני.

10. ב"כ הנאשמים הציגו פסיקה בה הרף התחתון של מתחם הענישה הינו מאסר בעבודות שרות, אולם רף זה אינו משקף את עיקר הפסיקה הנוהגת, לפיה הרף התחתון בעבירות התפרצות לדירה מתחיל במאסר בפועל לתקופה של כ-10 חודשים ועד מאסר למשך שנתיים ולמעלה מכך (ראו הפסיקה אליה הפנתה המאשימה, וכן עפ"ג (י-ם) 32050-04-14 **חמידה נ' מדינת ישראל** (29.05.2014); עפ"ג (י-ם) 1369-02-14 **חויב נ' מדינת ישראל**, (19.05.2014); עפ"ג (י-ם) 18312-12-13 **שלום אוהיון נ' מדינת ישראל**, (7.01.2014); עפ"ג (י-ם) 21338-11-13 **גנימאת נ' מדינת ישראל**, (6.01.2014); רע"פ 7683/13 **פרלמן נ' מדינת ישראל** (23.02.2014)). פסיקה זו עוסקת במקרים שונים של התפרצויות לבתי מגורים, בנסיבות שונות.

יש להדגיש, כי
"לאניתן, לטעמי, לקבוע אפריורית מתחם ענישה הולם אחיד לכל עבירה ועבירה, וגם לא היה נכון לנסות וללכת בדרכו", זאת בשל המשקל שיש לתת לנסיבות ביצוע העבירה (רע"פ 4088/13 **אחמד בן שחדה הדרי נ' מדינת ישראל**, (11.06.2013); כן ראו את משקלן המשמעותי של נסיבות ביצוע העבירה, בעת קביעת מתחם הענישה, בע"פ 1323-13 **חסן נ' מדינת ישראל** (5.06.13), פסקאות 8-9).

11. במקרה הנדון, מדובר במעשים מתוכננים, מאורגנים, אשר נעשו בצוותא, תוך חלוקת תפקידים בין המבצעים. המעשים בוצעו בתעוזה, תוך טיפוס על גג הבתים, חדירה דרכו פנימה, נטרול מערכת אזעקה, ולקיחת רכוש רב. מדובר בהתפרצויות לשני בתי מגורים שונים, בדרך דומה, בסמוך זה לזה. יש לייחס חומרה לעובדה שהמעשים בוצעו בשעת ערב, בה דיירי הבית שוהים בו, בדרך כלל, ואף ערים, עובדה שלא הרתיעה את הנאשמים לבצע את המיוחס להם. יש לשוב ולהזכיר את הסכנה הממשית הנובעת מהתקלות של אזרח תמים בגנב המתפרץ אל ביתו, אירועים שהסתיימו לא פעם בתוצאות הרוג אסון. אופן התנהלות הנאשמים בהמשך, עת נמלטו מהשוטרים, מעיד על נחישותם, ומעלה את מידת הסכנה שנשקפה מהם לו היו נתקלים באחד המתלוננים. נסיבות ההימלטות מהשוטרים, מצויות ברף גבוה של עבירת הכשלת השוטר, כאשר תחילת ההימלטות אופיינה בנהיגה מסוכנת של הרכב על ידי הנאשם 1, אשר ניגח רכב אחר עם רכבם, עלה על אי תנועה וחצה צומת באור אדום, עד שרכבם נעצר. בהמשך, נמלטו כל הנאשמים רגלית מהמקום. בנוסף, יש לייחס משקל לכך שהנאשמים 2 ו-3 נכנסו לישראל שלא כדין, על מנת לבצע את העבירות, ואילו הנאשם 1 הסיעם בארץ. לעומת חלקו המשמעותי יותר של הנאשם 1 בעבירת הכשלת השוטר, ניתן לומר כי חלקם של הנאשמים 2 ו-3 בביצוע עבירות ההתפרצות היה משמעותי יותר, כיוון שהם אלה שחדרו אל בתי המתלוננים, בעוד הנאשם 1 ממתין עם הרכב. בנסיבות כוללות אלה, לא ראיתי לבצע אבחנה בין מתחמי הענישה שיקבעו לגבי כל אחד מהנאשמים.

12. נוכח האמור לעיל, ובהתחשב בחלקו של כל אחד מהנאשמים, אני קובע כי מתחם העונש ההולם באירוע זה נע בין 18 חודשי מאסר ועד ל-40 חודשי מאסר.

העונש המתאים

13. יש להתייחס לחלופי הזמן במקרה זה. מדובר בעבירה אשר בוצעה לפני כחמש שנים. כתב

האישום הוגש לראשונה בבית המשפט המחוזי, בסמוך לביצוע העבירה, ולאור כפירת הנאשמים במיוחס להם - נקבע התיק לשמיעת ראיות. יצוין כי מספר דיונים נדחו בשל קשיים בהתייצבות הנאשמים 2 ו-3, תושבי האזור. כך, בוטלה ישיבת הוכחות אחת בשל אי התייצבות הנאשמים, ישיבת הוכחות אחרת נדחתה בשל מחלת ב"כ הנאשמים 1 ו-3, ואילו ישיבת הוכחות שלישית בוטלה בשל העובדה שהתגלה ניגוד עניינים בין הנאשמים 2 ו-3 אשר לא איפשר את יצוגם על ידי אותו סנגור. באופן דומה, לאחר דחיות רבות נוספות, ולאחר מינוי סנגור לנאשם 2, אי התייצבות בשל דחיית בקשות כניסה וכן שכחה של צורך בהגשת בקשה מצד הנאשמים, נשמעה ישיבת הוכחות ראשונה ביום 14.11.2013. בתום ישיבה זו, ולאחר שהוראת חיקוק שונתה על ידי המאשימה, הועבר התיק לטיפול בית משפט השלום. דיון אחד נדחה בשל תקלה של בית המשפט, ושני דיונים, בהם דיון הוכחות, בוטלו בשל העובדה שב"כ הנאשמים 1 ו-3 לא חש בטוב. לבסוף, ביום 24.6.15 וביום 8.7.15, הורשעו הנאשמים בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון. הדיון נדחה לצורך קבלת תסקירי שירות מבחן, בהתאם לבקשת באי כוח הנאשמים.

יש לייחס משקל לחלופי הזמן, במסגרת קביעת העונש ההולם, במיוחד לאור האמור בתסקירי שירות המבחן, לגבי מצבם האישי של הנאשמים מאז ועד היום, זאת על אף הנסיבות לחלופי הזמן, כפי שתוארו לעיל.

נאשם 1

הנאשם 1 הודה במיוחס לו בבית המשפט, קיבל אחריות מלאה על מעשיו, והביע רצון לפצות את המתלוננים. הנאשם נשוי, ואב לשני ילדים קטינים, ומשמש כמפרנס העיקרי של משפחתו ושל אמו הגרושה. אין ספק שמידת העונש אשר יוטל עליו ישפיע עליו ועל משפחתו הקרובה. בנוסף, מדובר בהרשעתו הראשונה של הנאשם, ובמאסרו הראשון, עובדה שיש לתת לה משקל משמעותי בעת הטלת העונש. לצד זאת, הנאשם ביצע את המעשים מתוך מחשבה קלוקלת שבכך יפתרו בעיותיו הכלכליות. שירות המבחן התרשם בתסקיר עדכני, כי כאשר הנאשם חש שאינו עומד בציפיות הסביבה, הוא מתקשה בוויסות דחפיו ואינו חושב על השלכות מעשיו. התרשמות זו, מעידה על חשש מסוים מפגיעה חוזרת בציבור, לו יקלע הנאשם למצב אישי הדומה לזה בו היה מצוי בעת ביצוע העבירות.

נאשם 2

הנאשם 2 הוא צעיר העומד להתחתן, נעדר עבר פלילי, והודה במיוחס לו בבית המשפט. יחד עם זאת, שירות המבחן התרשם כי הנאשם 2 מצמצם ממידת אחריותו ומתקשה להכיר בנזק שהסב למתלוננים. ב"כ נאשם 2 טען כי הנאשם השתייך לקבוצת הבגירים- צעירים בעת ביצוע העבירה, ומכאן שיש להקל בעונשו. הנאשם 2 לא היה חלק מקבוצת גיל זו, שכן היה רחוק חודשיים בלבד מגיל 22 בעת ביצוע העבירות, ומכאן שלא היתה קיימת חובת תסקיר לגביו, שהיא אותה קבוצת גיל אליה מתייחס פסק הדין אליו היפנה ב"כ הנאשם. כמובן שיש להתייחס לגילו הצעיר של הנאשם, אך לא במידת המשקל לה עתר בא כוחו.

נאשם 3

נאשם 3 הינו נשוי, אב לארבעה ילדים קטינים, אשר קיבל לקח אחריות מלאה למעשיו. לא מצאתי בבעיה הרפואית ממנה סובל הנאשם, נסיבה להקלה בעונשו. לעומת זאת, העובדה שמדובר באב לארבעה ילדים קטינים, ובהם ילד עם בעיות בתפקוד, תקבל משקל לקולא. לנאשם 3 הרשעה קודמת בביצוע עבירת רכוש, אשר נעברה לפני כשמונה שנים. מאז ביצוע העבירות בתיק הנדון, עבד הנאשם לפרנסת משפחתו. קצינת המבחן התרשמה, כי השקיע כוחות רבים בניהול אורח חיים תקין, ויש לזקוף זאת לזכותו. יחד עם זאת, שרות המבחן עדיין התרשם כי לנאשם 3 קושי בוויסות דחפים, על רקע מצוקה כלכלית, וכן קושי במציאת פתרונות חוקיים למצוקה. התרשמות זו מצביעה על הקשיים הקיימים בדפוסיו של הנאשם, ועלולים להביאו לביצוע עבירות.

14. בנסיבות שפורטו לעיל, התייחסויות שרות המבחן לענישה המתאימה סוטות באופן משמעותי מהענישה הראויה במקרה זה.

לאחר ששקלתי את נסיבותיו האישיות של כל נאשם, כמפורט לעיל, לא מצאתי כי יש מקום לאבחן בין העונשים אשר יוטלו על כל אחד ואחד מהם. לגבי כל נאשם, מדובר במאסרו הראשון, עובדה לה יש לתת משקל, חלופי זמן מעת ביצוע העבירה, וכן נסיבות אישיות אשר ישפיעו על מידת העונש שיוטל עליהם, אך זאת באופן דומה.

לפיכך, החלטתי להטיל על הנאשמים את העונשים הבאים:

א. 24 חודשי מאסר, זאת בניכוי ימי מעצרם בין התאריכים 13.4.11 ועד

29.5.11.

ב. מאסר למשך 8 חודשים, אותו לא ירצו אלא אם יעברו תוך שלוש שנים משחרורם עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. מאסר למשך 3 חודשים, אותו לא ירצו אלא אם יעברו תוך שלוש שנים משחרורם עבירה של הפרעה לשוט או עבירה על חוק הכניסה לישראל.

ד. בנסיבות העונש שהוטל, החזרת הרכוש למתלוננים, העובדה שלא יוחסה לנאשמים עבירת גניבה, וכן מצבם האישי של הנאשמים, החלטתי להימנע מהטלת סנקציה כספית.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ה' אדר א' תשע"ו, באדר א' תשע"ו, 14 פברואר 2016, במעמד הצדדים.

